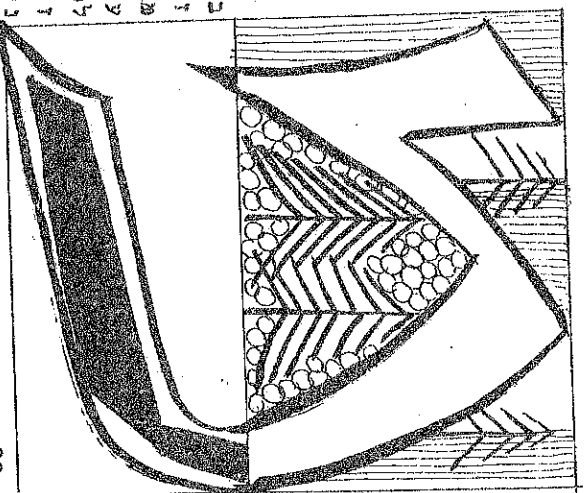

7-4.ט 1011
 נטב צי אבתי פניאל, הילץ פיסאל & אנהי-
 פוסוס ק-פניפאגיא אפ (187) פ-2.6.7

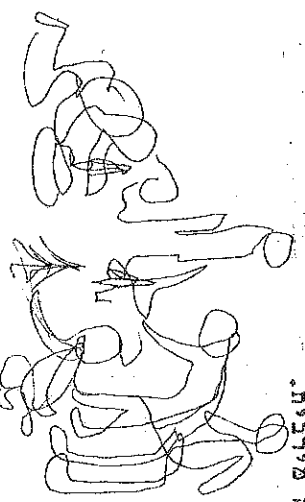
אגודת תולדות בני ישראל

אחריים החזיקו להוסיף בשטח והם התפתחו ונזילו
 לשיחים ועצים יפים. יערות אלה הושמדו בעבר ע"י
 אדם ובתמה, והם מהחזשים היום בשטחים מגודרים
 ומיוערים.

בם שרפות פקדו את היער: - במלחמה השחרור
 ולאחריה. במקרה הראשון יצאנו לכיבוזי השרפה משש
 מתות לעמדות האויב, והודות לכך רק חלקה קטנה
 הייתה למאכלת אש. החלקה נישעה מהודש ומתפתח
 יפה. השרפה השנייה הייתה ברדום, - כאן נעשה נסיון
 להדש את השטח ע"י זרעים שנפלו מהעצים - וחלקם
 נקלטו. וכיחד עם העצים שניצלו מהאש הם מהווים
 חלקה יפה.

בנואנו השנה לנטוע כט"ו בשבט, וזכור את
 הנושעים הרבות בהג זה, שלא כולן עלו יפה. על כן
 מוטב לעבור לניסיעה מזוגמת יותר, כדוגמת "יער
 הגליליים" ששטפלים בו במשך כל ימות השנה, הפסטיחה
 קליטה מ"רבית".

כאשר אנו מספרים על הימים הראשונים של היער,
 וזכרים אנו באותם הקורסים הרבים של "ההגנה"
 ו"הפעולה" שהתקיימו אז. באותם ימים שמשו רק
 הסלעים הגדולים פסגה למתאננים. עם גידולם של
 העצים באו חיילי צה"ל ופצאו כאן מקום אימונים
 מתאים.

אימדה ידועה היא ש"מרוב עצים איך רואים את
 היער". ומאחר וסוגים רבים של עצים ניטעו ונזרעו
 ביער - אמה אומם: אורן, ירושלמי, אורן הנלעין
 או הסלק, אורן קפריסאי או ברזית, אלוך המבור,
 ברזש צרפתי ואופקי, ברזש כספי או ארזיזונה, חרוב
 ואקליפטוס החר, שזה לי הנסיון הראשון והמוצלח
 בארץ.

עד לפני שנים אחדות היה היער שלנו בודד
 בסביבה, ורק לפני שנים מעטות קם וניסע לו
 (סוף בעמ')

שהיום שטיוול
 ביער שלנו, ואין
 זה מהכרבים הקלים
 מאחר והוא חולק
 ע"י גדר חייל
 למכלאות, אינו
 זוכר אולי, כיצד
 ניראה השטח לפני
 20 שנה ומשהו. מים צפונה מהגריה והלול, וזכור
 לו זאת, וכאם תוסיפו לך עדרים גדולים של ענים,
 צאן ובקר - תהיה התמונה שלשה.

העניין החחיל בערך בשנת 1944, כלומר שנתיים
 אחרי עלייתנו על הקרקע, כאשר הארמיה המעטת
 הראויות לעיבוד חולקו בין ענפי החקלאות במשק,
 והובעו המסולעות מסביב לנוקדה - תוכננו ליער.
 מבאן ואילך התפתחו העניינים בערך כך: החילה
 באו שפיקוח, כלומר: האם נכסל יגדל באדמה זו
 דבר מה? או היו גם חכרים שהתערבו ואמרו - באם
 יגדל כאן יער - יגדלו על כך ה"ד אנשים. - לא
 פחות ולא יותר!

והנה הורבאו השחיליים, הוכר השטח, הוכנה שטחיה
 נסיוניות - וברדה כמות מספיק של גשם - יצאו כמעט
 כל חברי הקבוץ והנוער לעבודה חנויעה. וכפי שאמם
 רואים, נקלטו השחיליים והתפתחו לעצים יפים, והיום
 היער הוא יער - והאנשים גדולים אף הם.

באם היה מישורו שלא החלה מעבודת היער, הדי
 היו אלה השכנים הערבים, שעד אז היו רגילים
 לרעות את עדריהם בכל הסביבה, ולא פעם היינו
 צריכים "להסביר" להם את שינוי המציאות.

עם גידול העצים החלו להופיע פטריות למאכל,
 שהחבבו עלינו, על שכנינו ועל כל המבקרים
 הרבים. לפי כן באו בעלי חנוף ובעלי החי. ומה
 מרגש ושמש הדבר, שכאשר אתה מטייל להנאתך ביער
 ותנה מתעופפת לפתע - ממש לפניך אפר - חוגלה
 בודדת או גם לחק שולמה של חוגלות, ואתה חושב -
 לו... או שארבת מונקת מאיזה מסתור ומדלגת בין
 העצים. אך יכול אתה לראות גם שועל, ולפעמים, או
 לקבוע לפי המחסים - שזררונים נמצאים בסביבה. יש
 אפילו חכרים האומרים, שראו אילת או חיה דומה לה.
 במשך הזמן נוכחנו לדעת שאכן הייתה הסביבה
 מיוערת בעבר. שרידי עצי אלוך, אלה, חרוב וסוגים